

Uden for Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredie Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Godskesen): Ærede Medlemmer vil vistnok have lagt Mærke til, at der under Behandlingen af denne Sag i det andet høje Ting, jeg tør vist sige fra alle Sider, var en stærk Bestræbelse for at se at komme til Enighed. Det lykkedes desværre ikke som Helhed, det lykkedes ikke at faa Partiet Venstre med; derimod opnaaedes der praktisk talt Enighed mellem de to Regeringspartier og Det konservative Parti. I Udvalget samledes man om Fællesindstillinger. Kun paa to Punkter var der et af de tre konservative Udvalgsmedlemmer, som tog Afstand. Det har naturligvis haft sin store Betydning for mig og mine Venner her i Landstinget, at Stillingen var saaledes i Folketinget; vi har følt os stærkt opfordret til at slutte op og har kun ment at ville tage nye Standpunkter, rejse yderligere Strid, hvor vi ansaa det for absolut nødvendigt.

Da jeg talte ved første Behandling, var der, som den højtærede Minister straks konstaterede, ogsaa kun 3 Punkter, hvortil jeg gjorde kritiske Bemærkninger, og det har nu formet sig saa lykkeligt, at jeg har fundet Imødekommenhed paa alle disse Punkter. Det første Punkt vedrører Indførelse af Domsmandsinstitutionen. Jeg udtalte ved første Behandling, som jeg har udtalt saa mange Gange tidligere, at jeg har megen Sympati for Domsmandsinstitutionen, men jeg ønskede dog, at man skulde have klaret Omkostningerne derved, da jeg ikke mener, det er ligegyldigt, hvor meget en saadan Reform koster. Nu har imidlertid den højtærede Justitsminister i den Redegørelse, der følger som Bilag 3 med Betænkningen, klaret dette Spørgsmaal, gjort Rede for, saa vidt det er muligt i Øjeblikket — det vil sige kun skønsmæssigt —, hvor store Udgifterne vil blive, og jeg finder ikke, at de Beløb, her er Tale om, kan virke skræmmende over for en Reform som denne. Jeg har ikke yderligere Betæneligheder at gøre gældende.

Dernæst gjorde jeg ved første Behandling opmærksom paa, at Pressen, hvorved jeg forstaar den hæderlige Presse, der uden Tvivl omfatter de allerfleste Blade, har følt sig ilde tjent med den Maade, hvorpaa den er blevet behandlet ved Lovforslaget, saa-

ledes som det er vedtaget i Folketinget. Man har ment, at Lovforslaget i § 1017 gik for nær ind paa Livet af den Frihed, som Pressen maa forlange med Hensyn til Behandlingen af verserende Retssager for at kunne røgte sit Hverv over for Publikum.

Nu er det imidlertid gaaet saa heldigt, at den højtærede Minister med Tilslutning af det hele Udvalg har fremsat Ændringsforslag Nr. 28, hvorved den Affattelse, som er vedtaget i det andet høje Ting, noget omskrives. Medens man i det andet høje Ting har villet forbyde Pressen at fremsætte Udtalelser, der gaar ud paa at fastslaa sigtedes Skyld eller Ikke-Skyld, foreslaas det nu, at man i Stedet for skal sætte Ordene:

„er egnet til paa uforsvarlig Maade at paavirke Dommerne, Domsmændene eller Nævningerne med Hensyn til Sagens Afgørelse“.

Det er mig bekendt, at Pressen ikke føler sig helt tilfreds med denne Affattelse, men at man dog paa den anden Side mener, at den Ændring, der nu foreslaas, betyder en meget væsentlig Forbedring, og derfor vil man altsaa efter Omstændighederne slaa sig til Ro dermed. Jeg for mit Vedkommende, som kun har haft det for Øje at hjælpe Pressen, hvor den fortjente at hjælpes, kan naturligvis ogsaa blive staaende ved denne Affattelse, saa meget mere som jeg selv i Udvalget har været med til at stille Forslag om den.

Det tredie Punkt, jeg omtalte ved første Behandling, var Spørgsmaalet om Voteringen i Højesteret. Ærede Medlemmer vil maaske erindre, at jeg mange Gange fra denne Plads har haft Lejlighed til at udtale mig imod det, som tidligere har været foreslaaet, en egentlig offentlig Votering efter norsk Mønster. Men jeg fremhævede ved første Behandling, at jeg ogsaa maatte gaa imod det, der nu blev foreslaaet, nemlig en Votering efter svensk Mønster. Grunden til, at jeg ikke har kunnet gaa med til nogen af disse Voteringsmaader, er for det første, at jeg ikke kunde være med til at prisgive de voterende Højesteretsdommeres Navne, for det andet, at jeg vilde finde det urigtigt at paatvinge Højesteret en Ordning, som Højesteret var stærkt imod og altsaa vilde modtage med største Misnøje.

Nu er det ogsaa her saa heldigt, at jeg har fundet Imødekommenhed, idet den højtærede Justitsminister i Ændringsforslag Nr. 8 med Tilslutning af et Flertal i Udvalget har foreslaaet en Affattelse, hvorefter Højesteretsdommernes Navne ikke skal offentliggøres, og at denne nye Affat-